

Ἐγάλασαν τὸν οἶστρο μου,
 'μαυρίσαν τὸν Μίνιστρο μου,
 καὶ τὸ Μουτσοπουλάκι μου
 καὶ τὸ Ζυγομαλάκι μου.
 Ποτὶ δὴν 'πρόσεμα κι' ἐγὼ
 τίτοιαι μαυρίλας χαλασμούς,
 'μαυρίσαν καὶ τὸν Στρατηγῆ,
 ποῦ τοῦχα μάθει τοὺς θεσμούς.

Πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε, πᾶν,
 κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπῶν.
 Ὅχι καυμένος, βᾶί βᾶί,
 τὸ Κορδόνι τί τραβάει.
 Μίνιστράκι μ',
 τρικαντάκι μ',
 Θανασάκι μ',
 Ἄντωνάκι μ',
 Κωνσταντίνε μ',
 Βελιστινὲ μ'.

Ὁ κόσμος 'μαύρισε—πῶ ! πῶ !—
 τί πρώτο κι' ὕστερο νὰ 'πῶ ;
 μαζὶ μου θρήνησε, Πατρίε,
 καὶ δὴν θὰ πῆς 'στὴν Πόλι,
 μὴτ' ἕνας ἀπ' τοὺς δεκαεπτῆς,
 ἐπιλαχόντας ἄλοι.
 Πᾶει κι' ὁ Παγανέλης μου,
 καμάρει τῆς ἀγίλης μου,
 κι' ἐκείνο τὸ πουλάκι μου
 τοῦ Φαρμακοπουλάκι μου.

Ὅχι καυμένος, βᾶί βᾶί,
 τὸ Κορδόνι τί τραβάει.

Ράδο μ', Λίτκα μ',
 τρεῖς καὶ δέκα μ',
 πούντες Γιζοῦδα,
 καλιακούδα,
 Ἄνηψήμα μ',
 μάττα μ', φρόδια μ',
 Παγανέλη μ',
 κάντρο, μέλι μ'.

Φασουλῆς καὶ Περικλέως κι' ὁ κλαψάρης Θεωπέτρος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποῦ πάντα χωρατεύουν,
 ὡσὰν τοῦ Μάχθεδ μάγισσας σιμόνου καὶ μαντιέου).

Φ.— Μάση ρόγα 'γράλεις,
 Ράλλαρὸς ἐλάγησε,
 ὄγῃμα Φλογαίταρος,
 νὰ ποδάρι βαθρακῶν,
 νὰ κι' Ἀρμίδας ἀστακῶν,
 νὰ καὶ Τούρκου μπάταρος.

Νὰ καὶ γῆ Μακεδονίας κι' ἀρκοειδάρης Τσοῦσαρος,
 νὰ Λεβιδάρος ἀγρόνι, νὰ Δραγοῦμη μούσαρος.
 Νὰ καὶ τρέπαια χρυσῆ
 νικηφόρου Κτισσαρος,
 καὶ Σειφροῦληχ Πισοῦ
 τουρλωμένους φίσταρος.

Π.— Σέφτισε, σοτάμισε, μαῦρος ὁ Κορδόνταρος,
 νὰ κενὸς τερπιλλαρὸς κι' ἀδειανὸς κινόναρος,

νὰ μᾶς Νίκης τὸ κλαδί,
 ποῦ 'στ' αὐτὰ μὰς κελαῖδι :
 ἀπόλεμος, πόλεμος,
 Τουκαλάς 'Επίμαρος.

Νὰ κι' ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι,
 μὲ τῆς Νίκης τὸ σφερό
 ἀνακάτων, παππούλη,
 τῆς μαγείας τὸ νερό.

Τὴν ἑλθὰ γυρίζουε,
 τὸν παππὺ μαυρίζουε,
 τενεκέδες τρίζουε,
 φάμπρικες σφρίζουε.

Δελ. — Κιττάζω τὸν Δραγούμαρο
 σὰν φουσακὸ τοιουμαρο,
 βλίπω χωμένον 'στῆς ἑλθαίς τὸν Κόντη Θεοτόκaro
 καὶ γίνεταί 'φηλὸς 'φηλὸς σὰν νὰ πατῆ σὲ τσόκaro.
 'Στὴν Γκράν Μπρετάγια κάθεται, καμαρωτὸς γυρίζει,
 καὶ πρῶγοντας καὶ πίνοντας τὴν 'Αρτα φοβρίζει.

Μὲ τὴν ἀρχαία τὴν ἑλθὰ
 ἑπῆραν ὀλοι φῶρα...
 νάχα τοῦλάχιστον μαλλιά
 νὰ τὰ 'τραβούσα τώρα.

Κάποιος ἰδρουολάμισος καὶ μὲ σκιά διαβαίνει
 ἑλροστεφανωμένῃ.

'Ανατριχίλας μ' ἔπιεσαν, σαριδίδια μού ρίχνει,
 κι' ἔναν καθρέφτη γιὰ νὰ 'δῶ τὸν Κόρδονο μού δείχνει.

'Ὁ φάντασμα χωρὶς μιλιὰ,
 πῶς τὴν ἀντίκα τὴν ἑλθὰ
 τὴν ἔβγαλαν ἀπ' τὸ 'τουροί
 καὶ μού τὴν ἔστρεσαν καρσί ;

Γιατί κι' οἱ ὀδοὶ τὸν κρύβονται σὲ κλώνους μαρμαμένους
 καὶ πολεμοὶν οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ἀποθαμένους ;
 γιατί 'δικά τὸν σὺμβολα δὲν βγαίνουν μετ' ἰσὴν μίση,
 μὰ μού προτείνουν τὴν ἑλθὰ καὶ τοῦ Χαμαῖτ τὸ φῶσι ;

'Ὁ Κόρδοнос ἰξέφτισε κι' ὁ κόσμος συγκλονεῖται,
 ὑδρανίαι δυνάμεις,
 καὶ μίγα δάσος ἑλθῶν ἀντίκρου μού κινεῖται
 σὰν δάσος τῆς Βερνάμης.

Φασ. — Παῦσε τῶν ἑχθρῶν κοπίς,
 φαβορίτα θυμομῆνι,
 κι' ἔλα νὰ μᾶς ξαναπῆς
 τὸ Κορδόνι 'ὅτι σημαίνει.
 Δὲς μὰς νιὰς Ἐγγησῆς
 γιὰ νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

Δελ. — Τώρα σὺλὸν τὸ Κορδόνι
 σὰν καὶ πρὶν δὲν φαερόναι
 τὸ τῶν 'Ημετέρων μὲτὰ
 μὰ σημαίνει Δου-Κισσάτο,
 σκίληρο σκίληρο κρῶτο,
 παλροτενεκίδων κρῶτο,
 νησικῶν ἀποκῶτων κρῶτο
 καὶ νεροβρατὸ κρῶτο.

Φασ. — Νὰ κινεούριος σπάθαρσ,
 νὰ λαγὸς κι' ἀσκάθαρσ,
 νὰ καὶ Λάμιας λάργγας, νὰ καὶ Δράκου δόντι,
 γιὰ νὰ φῆς τὸν μούσαρο, γιὰ νὰ φῆς τὸν Κόντη.

Στίχοι μερικοί ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

'Ὁ Σμολενίτς κι' ἂν ἔλασε παρὰ κοιλιὰ κηπίσσο
 πλὴν μένει τῆς τιμῆς σπαθί. καὶ τῆς ἀλήθειας γλώσσα.

Σκουλοῦδη, πῶς τὴν ἔπαθε ἀνέλπιστα 'στὴ Θήβα
 καὶ μὲ τὴν Βίβλο τὴν Λευκὰ μαυρίλας εἶδες στίβια

Δὸν 'Ισπανί, Δὸν Στέφανε, πῶς ἔπιεσε 'στὴν ἑίρα
 καὶ κατὰ κράτος πᾶς καὶ σὺ μαζὶ μὲ τὸν Θεοβέρα;

Μινίστροι δοῦ 'μαυρίστηκαν, ποῦχουν τρανὰ σαλόμια,
 ἕνας μὲ γένεια μπόλικια κι' ἕνας μὲ μπαρμπετόνια.

Κόντη μου, ποῦ λυγίζεσαι καὶ πᾶς σὰν τὸ πιπίνι,
 σκύφτω 'μπροστά σου καὶ φιλιῶ τὸ φῖνο σου σκαρπίνι.

Σὺ τρῆς καὶ πίνεις, τζόγια μου, καὶ κάνεις νάνι νάνι,
 καὶ πᾶνε κι' ἔρχονται τάρνιά μίς 'στὴ 'οἰχὴ σου στάνη.

Ζαήμε, λάλης καὶ σὺ κι' ἀρχίνα νὰ μετρᾶς,
 ἔβγηκε 'στὰ Καλάδρυτα Ζαήμενων τετράς.

Τώρα ποῦ θάμπη 'στὴ Βουλή τόσο συγγελοῦγι
 καὶ τοῦ μουγγου τὸ Πρόγραμμα θὰ πάη σὰν ρωλόγι.

Δραγούμηδες καὶ Κόντηδες μὲ φούρκα καὶ σκελίτι
 λὶν τοῦ Ζαήμε 'γρήγορα ν' ἀφήση τὸ Ντοβλιέτι.

Μὰ τοῦτος τὴν Κυβέρνησι τὴν 'ἔρθηκε κλεποῦρι
 κι' ἐκόλλησε 'στὴ ράχη τῆς σὰν βέλλια, σὰν τσιμποῦρι.

Μετρᾶ κι' αὐτὸς σὰν πῶς' ἀρνὰ πῖφτων 'στὸ μερδικὸ του
 καὶ τὸ καθὲν' ἀδέσποτο τὸ γράφει γιὰ 'δικό του.

Κι' ὀλοι τοῦ λέν: ἀνὰ τὰ χαρῆς, καὶ σ' ἄλλα, καὶ σ' ἀνώτερα,
 κάθε φορὰ ποῦ τὰ μετρᾶς νὰ βγαίνουν περισσότερα.

'Ὅρὲ κακὸ ποῦ γίνεταί 'στῆς στρουγγίσι ὀλοῖνα,
 γιὰ τὰ τραγιά τὰδῶλωτα καὶ γιὰ τὰ δολωμένα.

Μιὰ Θεοδωρούκα μαυροντυμένῃ
 δια τάρνιά τῆς γάνει μὲ μιά,
 καὶ κικομοῦρα κι' ἀπαισιωμένῃ
 τίποτα φωνάζει 'στὴν ἑρμιά.

Γλυκεῖα Πατρίδα μὲ τοὺς Ἀρκάδες
 βοήθησε μὲ νὰ 'βρῶ τάρνιά,
 κι' εὐδὸς 'ἀνάμω πυρὸς καὶ ὄψης
 κι' ἄλλου πολέμου μὲ 'στὸν κηπιῖα.

Ἐίπαμε πολλὰ καὶ σόντι,
 θιὰς 'σχωρίσει τὸ Κορδόνι.

Τὸ ΡΩΜΗΟΓ μαρ τὸ Γραφεῖον, ὀλο μετρᾶ καὶ ρυθμᾶς,
 ὅτων Πινκακῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμᾶς.